Rotterdam droom't

Colofon

Stichting LOKAAL Rotterdam
Ungerplein 2, flat 10
3033 BR Rotterdam
T: 010 – 443 30 60
W: www.lokaal.org
E: info@lokaal.org

Met medewerking van:
SKVR
Femke Saher (coördinator)
Ludette el Barkany
Marie-Cecile Beniers
Lianne Collignon
Karin van Kalmthout
Ellen Mannens
Robbert Meijntjes
Esther Porcelijn

Deelnemende scholen
CSG Calvijn Juliana / Patricia van Neerven
Dalton Lyceum Barendrecht / Erica van Buuren en Eric Vermeij
De Theaterhavo/vwo / Carlijn Groeneveld
OSG Hugo de Groot / Kim de Goffau
Schreuder College / Koen Istha
Sint-Laurenscollege / Suzanne Bergwerff
Zuiderpark College / Narjara Lucas

Initiatief: Stichting LOKAAL Rotterdam
Jury: Mariëtte Hameeteman / Eeva Liukku / Femke Saher
Tekst/redactie: Astrid Boonstoppel / Mariëtte Hameeteman
Vormgeving & illustraties: LindaHirzmann.com
Druk: Veenman+
Oplage: 250 ex.

© 2016 Stichting LOKAAL Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van LOKAAL.

LOKAAL

SKVR

ROTTERDAM VIERT DE STAD!

Rotterdam viert de stad!
Rotterdam droom't is onderdeel van Rotterdam viert de stad!.
Kijk voor het complete overzicht op www.rotterdamviertdestad.nl.

Dit project is mede mogelijk gemaakt door de J.E. Jurriaanse Stichting

J.E. Jurriaanse Stichting

Voorwoord

Ik kan me de dromen van mijn jeugd niet meer herinneren. Ik weet wel dat mijn moeder een droom had. Ze wilde dat ik arts, advocaat of econoom zou worden. Het was een soort multiplechoicedroom. Er was keuzevrijheid, maar de keuzes waren niet door mij bepaald. Ze had deze droom al vroeg, misschien niet bij mijn geboorte, maar veel zal het niet hebben gescheeld. Ik was een jongetje dat altijd buiten speelde, op voetbalveldjes of in de bouw. Ik kwam met zand in mijn schoenen thuis; mijn handen waren zwart, in mijn broek zaten gaten. Er was geen tijd om te dromen. En mijn moeder deed het voor mij. Als ik met gewassen handen aan tafel zat, verkondigde ze dat ik later neurochirurg of staatssecretaris van Financiën zou worden. Maar ik mocht ook strafrechtadvocaat worden, zei ze.

Volgens mij maakten mijn hersens pas in het tweede of derde jaar van de middelbare school de stof aan waaruit dromen bestaan. Die dromen kan ik me wel herinneren, zij het vaag. Of is het uit gêne dat ik ze niet scherp wil zien? Het waren dromen over meisjes. Uit mijn klas, uit de klas boven die van mij, uit de klas dáárboven, maar ook over het meisje dat op de hoek van de straat woonde, waarvan de achternaam De Ruijter was. Het verhaal ging dat ze familie van de broodversierder was, van de hagelslag, van de vlokken, de vruchtenhagel, de gestampte muisjes. In mijn dromen was haar lichaam bedekt met Vlokfeest, maar meer wil ik me niet herinneren.

Nu ben ik 35 jaar en de droom van mijn moeder is niet uitgekomen. Ik ben geen arts, advocaat of econoom. Ik ben schrijver geworden, de nachtmerrie van mijn moeder. Ze was doodsbang dat ik in de goot terecht zou komen. Volgens mijn moeder zijn kunstenaars niet in staat om van hun werk te leven. En neurochirurgen en strafrechtadvocaten wel...

Schrijver worden was mijn droom. De grote droom die kwam na de tientallen dromen over meisjes, maar bovenal de droom die sterker was dan de multiplechoicedroom van mijn moeder. De Amerikaanse filmmaker Steven Spielberg heeft ooit gezegd dat je heel goed moet luisteren, want anders hoor je je dromen niet. Dromen schreeuwen niet, ze fluisteren. Ik moest aan zijn woorden denken toen ik de columns las die zijn ingezonden voor Rotterdam droom't. Ik hoorde talloze stemmen. Er steeg een koor op van de pagina's, geen lawaai van elkaar overschreeuwende stemmen, maar een meerstemmig lied. Een meisje uit Barendrecht ('ik verveel me daar dood') droomt van goedkope appartementen in het centrum, een jongen droomt van metrostations zonder vandalen, een andere jongen droomt van een stad zonder luchtvervuiling, weer iemand anders droomt van een pretpark op fietsafstand. Al die dromen vormen de stad van de toekomst. Het is een prachtig, smachtend loflied.

Het vervulde mij met trots dat zovelen hun dromen hebben gehoord. Ik hoop dat de stad ook in staat is om ze te horen, tussen al die gebouwen, al die auto's en al die helse wind.

Ernest van der Kwast

Geef Kamiel de ruimte

Hond uitlaten, hond uitlaten... Ik hoor mezelf al denken, nou ja, ik denk het ook echt: hij zal vast op springen staan. Ik loop naar mijn kledingkast, trek het eerste wat ik zie aan en probeer zo snel mogelijk naar buiten te gaan, want ik wil ook nog even tv kijken.

Eindelijk ben ik buiten, maar ik moet eerst nog acht minuten lopen naar gras. Waarom kan Rotterdam niet in plaats van honderd meter stoep wat meer natuur aanleggen? Nee grapje, ik overdrijf wel erg, maar zo voelt het wel.

Ik zie gras en dan gebeurt het... een bordje met VERBODEN VOOR HONDEN. Ik denk bij mezelf: ik wil echt weer naar huis, laat mijn hondje maar tegen het eerste huis zijn behoefte doen, al is dat niet netjes. Trouwens, mijn hondje heet Kamiel en hij vindt het natuurlijk niet erg om acht minuten extra te lopen. Ik kies ervoor om verder te lopen en dan, na een kwartier, kan mijn hondje zijn behoefte doen.

Ik vind lange en brede stoepen altijd wel fijn, maar als ik mijn hond uitlaat wil ik toch wel een beetje dichter bij mijn huis een stukje gras. Onderweg naar huis kijk ik op mijn mobiel waar bij mijn huis een plekje groen is. Eigenlijk vind ik niet alleen voor mijn hond uitlaten dat ik meer natuur wil, maar ook voor de mooiheid en voor de gezondheid. Wat is er nou leuker als het zomer is en er staan allemaal bloemen buiten te bloeien? Wat is er nou leuker dan een groot grasveld waar je lekker kan picknicken? Je hebt wel grasvelden, maar niet genoeg.

Ik heb twee oplossingen voor meer natuur in Rotterdam. 1: op social media een plaatje plaatsen dat ik actie wil voeren voor meer natuur in Rotterdam. Als je het ermee eens bent, moet je '#meernatuur' plaatsen onder mijn foto. En 2: dat ik allemaal folders uitdeel waarop ik zet dat de stoepen ingekort moeten worden. Daar waar het is ingekort kunnen we natuur plaatsen. Eindelijk thuis ga ik snel naar mijn computer. Ik ga de gemeente gewoon een mail sturen waarin ik vraag om een nieuwe regel in Rotterdam. Bijvoorbeeld: iedereen die een tuin heeft moet een stukje groen in de tuin neerzetten. Ik ga beginnen met mijn mail, want iemand moet de eerste zijn.

Lisa Klein ~ 13 jaar

Rotterdam droomt

**Hoe zie ik Rotterdam over tien jaar?
Ik zie Rotterdam heel erg groot en groen.
Er zijn kassen onder de grond gebouwd die energie gebruiken die wordt opgewekt door zonnepanelen.**

Door de kassen onder de grond zijn er geen kassen op het land en is er genoeg ruimte voor de bouw. Omdat de stad op groene energie leeft, wordt de lucht niet vervuild en kunnen we er zonder luchtkapjes rondlopen.

Er zijn nog wel genoeg bossen om van te leven. Die bossen staan buiten de stad, zodat er genoeg gebouwen kunnen worden gebouwd waar bedrijven in kunnen of ziekenhuizen. Er is genoeg politie die de stad in de gaten houdt. Het centraal station is beveiligd en is veel groter geworden. Omdat de kleine dorpjes ook groter zijn geworden moeten daar metrolijnen naartoe lopen. Er wordt nog steeds veel gebouwd aan de rand van de stad, zoals bedrijven waar planten worden verbouwd en sportverenigingen waar kinderen kunnen sporten, zodat ze gezond blijven. Er wordt veel aandacht besteed aan sport en gezondheid. Dat is heel erg belangrijk. Als de stad niet gezond is, kan er ook niet worden gebouwd. Rotterdam heeft veel meer winkelcentra waar je van alles kan winkelen, zoals meubelen en kookspullen.

De jaarlijkse marathon wordt nog steeds gehouden met heel veel mensen en natuurlijk ook veel kijkers. De huldiging van Feyenoord wordt nog steeds gehouden op de Coolsingel.

Later wil ik bij de geheime dienst van Rotterdam om de stad te beveiligen en criminelen op de pakken. Ik ga wonen in een groot penthouse dat uitzicht heeft op de Maas.

Bas Ruijgrok ~ 14 jaar

Vervuiling

Dit is Rotterdam:
een geweldige stad met veel mogelijkheden en bezienswaardigheden.
Dat is allemaal wel leuk en aardig, maar er is een probleem: de vervuiling.
Het is niet fijn dat er bijna overal vervuiling is.

Want iedereen in Rotterdam, waaronder ik, wil leven in een schone stad. De problemen in de stad zijn bijvoorbeeld: veel auto's die uitlaatgassen afgeven, kauwgom op de straten en bier- en energieblikjes in de sloot en op straat.

De uitlaatgassen van de auto's zijn erg ongezond als je die inademt en het is zelfs erger dan roken. Dus zonder te roken kun je het toch binnenkrijgen. Daarom vind ik dat het verplicht zou moeten worden om in een elektrische auto te rijden zodat er geen uitlaatgassen meer vrijkomen. Dat zou geweldig zijn voor iedereen in Rotterdam en voor de dieren die er leven.

Ook zie ik veel kauwgom op de straten, dat is niet fijn voor de mensen die er lopen. Ik vind dat bijvoorbeeld de mensen met een uitkering hun geld zouden moeten krijgen met het schoonmaken van de stad, in plaats van dat ze geld krijgen zonder iets te doen.

Het is sowieso ordinair dat mensen hun kauwgom op straat spugen terwijl er bijna overal op de straten wel een prullenbak te vinden is. Dit geldt hetzelfde voor bierblikjes en energieblikjes. Mensen gooien dit ook op straat in plaats van het in de vuilnisbak te gooien. Sommige mensen zien het gevaar daarvan niet in, want het komt namelijk wel eens voor dat kleine kinderen het laatste beetje van die blikjes opdrinken, omdat ze er geen idee van hebben. En dit is ontzettend ongezond voor die kinderen.

Als deze dingen zouden kunnen worden toegepast dan zou iedereen in Rotterdam beter en schoner leven. Maak ons gelukkig.

Matthijs van Bijsterveld ~ 14 jaar

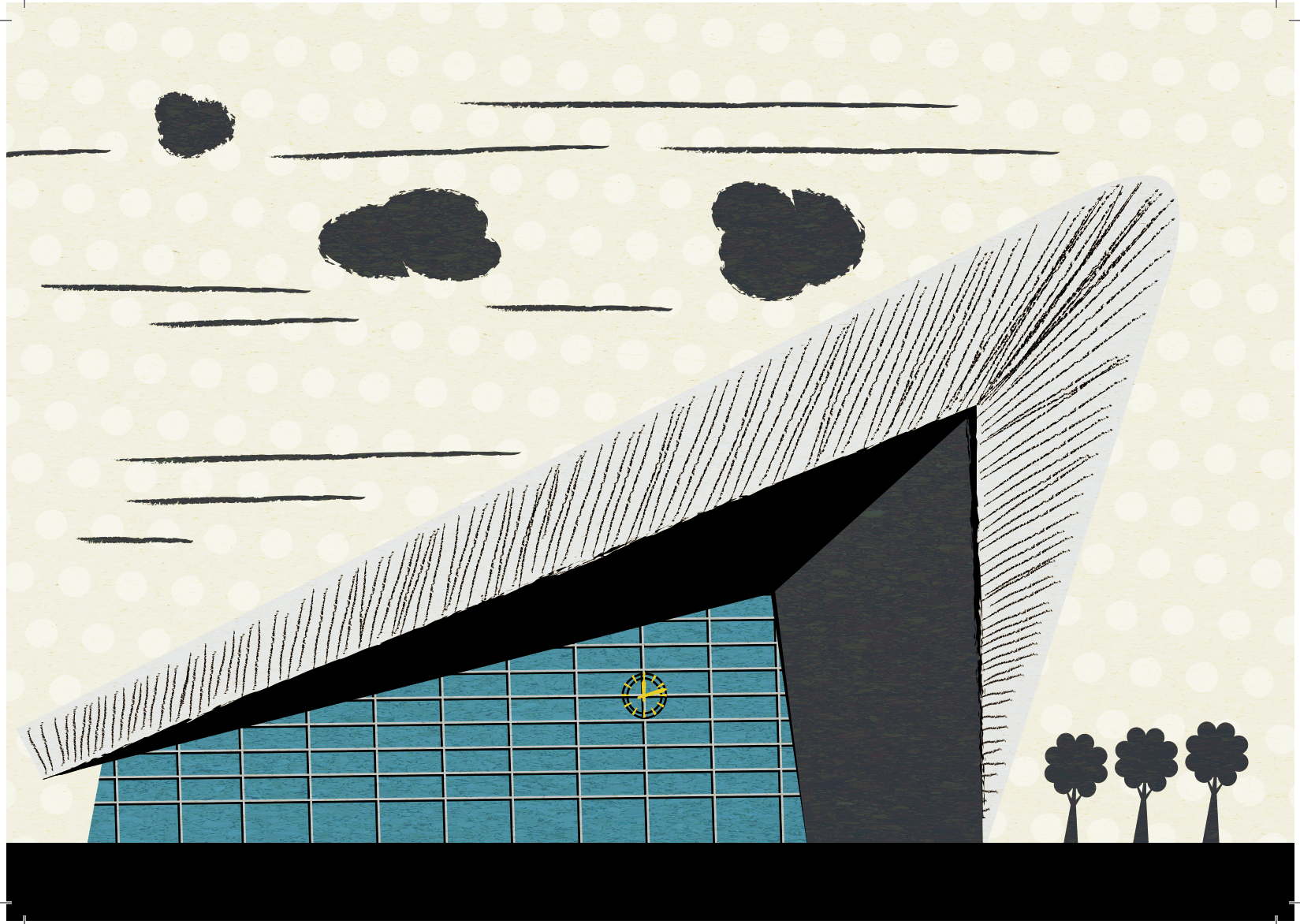

De ring van Rotterdam telt ook nog mee!

Ik woon zelf ook in de stad Rotterdam, nou eigenlijk, aan de ring van Rotterdam. Er gebeuren ook veel vreselijke dingen daar, wat te maken heeft met veel vandalisme. Dus ik vind dat er nu ook wat aan de ring van Rotterdam moet gebeuren, want Rotterdam is Rotterdam!

Wat mij dwars zit ligt dus ook in de ring van Rotterdam, waar ik woon. Ik woon daar nu al bijna mijn hele leven, maar elke dag als ik naar school moet vind ik dat best eng. Ik ga met de metro maar de metrostations in mijn buurt zijn best verouderd en worden veel kapot gemaakt door de 'vandalen' in mijn buurt. Ook is daarom de sfeer in mijn wijk en onze buurtwijken niet heel erg gezellig. Zoals ik al zei, er worden veel dingen kapot gemaakt in mijn buurt. Maar dat is niet het enige. Er is ook best vaak overlast van geluid, ook wordt er wel eens gevochten.

Ik heb voor deze problemen een aantal oplossingen bedacht. Ik zou super graag het metrostation Zalmplaat in Hoogvliet een beurt willen geven zodat er betere omstandigheden zijn op dat perron. Ook zou ik graag meer beveiliging willen op dat station, omdat er nog wel eens dingen worden kapot gemaakt waar mensen bij zijn. En dat is best wel angstaanjagend, vooral als ze met een grotere groep zijn. Ook rond de wijken van Hoogvliet zou het heel fijn zijn als er wat meer aan het vandalisme wordt gedaan.

Sam van Schie ~ 12 jaar

Ysje eten met papa

**Wat ik mooi vind aan Rotterdam is de skyline.
Al sinds dat ik klein ben ga ik skatend naar het Kralingse Bos.**

Daar zie je de mooie gebouwen, mensen en gewoon de prachtige horizon van de stad met de Kralingse Plas eronder. En dan ga ik een ijsje eten met m'n vader in het mooie zomerweer aan het water en kijken we naar onze fantastische stad.

Mijn droom voor deze prachtige stad is dat er nog vele mooie gebouwen komen. En dat ik dan later als ik groot ben samen met mijn kinderen, net als mijn vader deed, de skyline van Rotterdam kan bekijken. En dat ze er ook zulke mooie herinneringen aan overhouden samen met hun vader.

Job Wigmans ~ 14 jaar

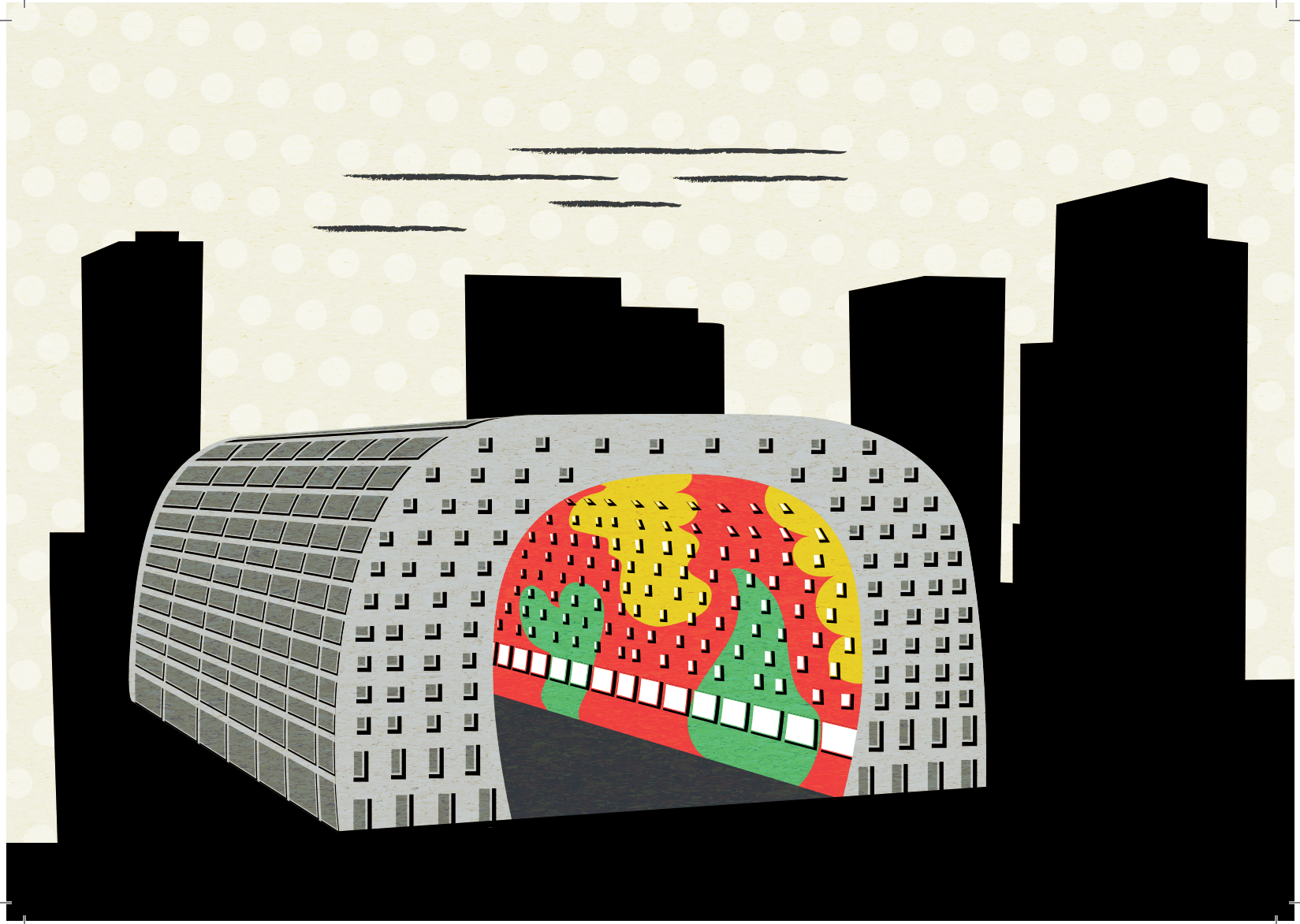

Niemand meer naar de Efteling

Ik ben in Rotterdam geboren en opgegroeid. Het is echt een hele mooie, leuke stad. Je kunt er veel dingen doen, zoals naar de Markthal gaan of het splinternieuwe reuzenrad uitproberen. Dit is toch te gek om allemaal mee te maken en te beleven!

Maar om het nog leuker en mooier te maken zou een attractiepark het meest leuke zijn in Rotterdam. Stel je voor dat heel Nederland naar Rotterdam komt voor deze prachtige stad en de prachtige attractieparken. Dan gaat niemand meer naar de Efteling of Walibi, maar gewoon hier in deze fantastische stad.

Een attractiepark met leuke, spannende achtbanen. En bijvoorbeeld jouw idolen ontmoeten in het attractiepark van Rotterdam. Bijvoorbeeld Justin Bieber of Nederlandse idolen. Dat zou gewoon fantastisch zijn!

Kortom, wanneer komt dat mooie gave attractiepark zodat ik al meteen een jaarabonnement kan kopen!

Michelle Roerdinkholder ~ 13 jaar

Sparta, de trots van Rotterdam!

**Ik ben trots op Sparta dat ze de eredivisie weer in mogen.
Nadat ze de Jupiler League hebben ingemaakt.
Waar ze ook veels te lang in zaten.**

Ik herinner me dan ook de eerste keer dat ik naar 'Het Kasteel' ging. Er hing een geweldige sfeer in het stadion en ik was erg onder de indruk van de fans die bleven juichen en feesten toen Sparta achter kwam te staan.

Ik voelde me fantastisch, beter dan ooit. Helaas verloren ze met 0-2 tegen AZ, maar niemand leek het iets te boeien. Iedereen liep vrolijk het stadion uit (waaronder ik). Het was ook een van mijn beste ervaringen ooit.

Ik hoop dan ook echt dat Sparta nog een keer landskampioen wordt, want de laatste keer was veels te lang geleden.

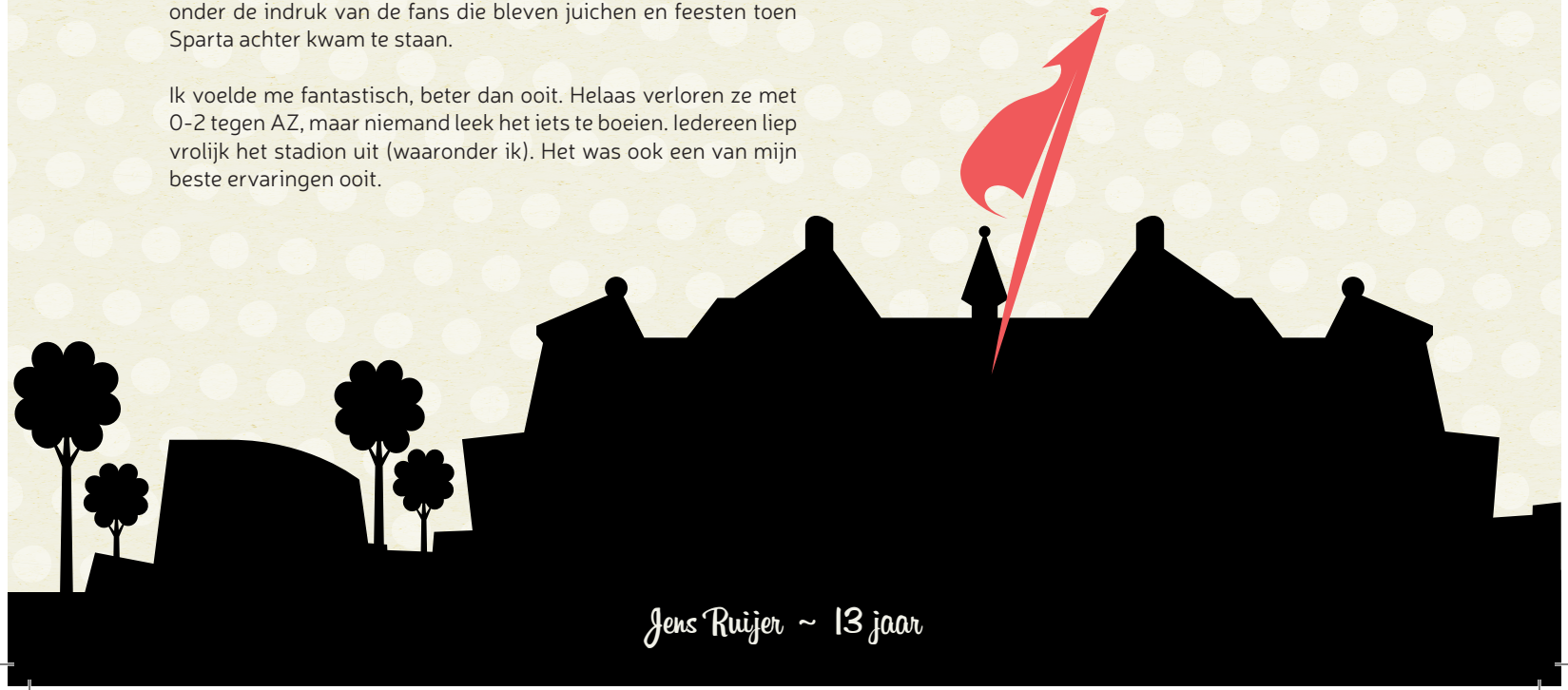

Jens Ruijer ~ 13 jaar

De kringloop doorbreken

Pendrecht is een wijk in Rotterdam Zuid. Een paar jaar geleden zijn daar een hoop oude flats gesloopt en hebben ze daar rijtjeshuizen voor in de plaats gezet. In een van die huizen woon ik nu. Ik vind het fijn om daar te wonen. Voor ons huis is een grasveld waar ik in de zomer vaak met mijn zusje buiten speel. De supermarkt, de bushalte en mijn school zijn allemaal in de buurt.

Maar een paar straten verder lijkt het ineens een heel andere wijk. Het is er rommelig en er ligt afval op straat. De verkeersregels worden vaak niet opgevolgd. 's Avonds hangen jongeren rond op straat. Ook is er veel werkloosheid.

Ik denk dat dat anders kan en dat het anders moet. Vaak hebben kinderen uit armere gezinnen minder kansen in het onderwijs. Waarom eigenlijk? Deze kinderen zijn de toekomst van de stad. Als zij geen goede kansen krijgen, dan wordt het probleem van de werkloosheid niet opgelost. En mensen die nu werkloos zijn? Die kunnen we de kans geven om terug te gaan naar school om een opleiding te doen en uitnodigen voor sollicitaties.

Het probleem van achterstandswijken lijkt op een soort kringloop, en als we met z'n allen ons best doen kunnen we die kringloop verbreken. Natuurlijk zijn we al goed op weg. Zo is de veiligheid van Rotterdam veel verbeterd. Maar het kan altijd beter. Minder rommel op straat, huizen opknappen en vooral minder segregatie: mensen van verschillende culturen hoeven niet bang voor elkaar te zijn. Ze kunnen juist elkaar helpen en van elkaar leren.

Dat is volgens mij toch het belangrijkste: niemand de schuld geven, maar samenwerken om Rotterdam een nog mooiere stad te maken.

Isabelle Joosten ~ 14 jaar

Trots op mijn vader, trots op Rotterdam

Zeven jaar geleden was ik in Rotterdam, mijn vader liep de marathon. Ik was 7 jaar.

Mijn vader vertrok eerder van huis dan wij. We kwamen net op tijd aan om hem te zien langslopen, hij was bezweet net als de rest die langs kwam rennen. We stonden achter de stalen rekken die de weg vrij hielden voor de renners.

Het was een leuke dag, we kregen een ijsje. Ook liep mijn vader een persoonlijk record, wat ik toen niet interessant vond. Maar als ik nu terugdenk ben ik trots, trots op mijn vader. Over zeven jaar wil ik de marathon lopen samen met mijn vader.

Rotterdam wens ik nog vele marathons toe, marathons met mooie herinneringen. Herinneringen die trots maken, trots voor een loper en trots voor Rotterdam.

Gijs Roefs ~ 13 jaar

2405
2312
2907
2108

Sport en het Zuiderpark

Ik vind dat scholen langer en vaker sportlessen moeten geven, want het is gezond en de meeste mensen in Nederland zijn dik door al het eten en als er vaker sportlessen worden gegeven dan kan je met veel eten wel gezond blijven.

Ik vind dat er meer sportapparaten en activiteiten in het Zuiderpark moeten komen. Want ik hou van sporten en ik vind daardoor dat er meer sportspullen en activiteiten moeten komen op het Zuiderpark. Want ik kom daar vaak, dus ik vind het leuk als er meer activiteiten komen en meer sportapparaten.

Dus mijn droom voor Rotterdam is dat er meer en vaker sportlessen en activiteiten worden gegeven. En ik vind dat sportcontributie minder moet worden of gewoon helemaal geen contributie. Want de meeste mensen, meestal buitenlandse mensen, die geen werk hebben of weinig verdienen, kunnen de contributie voor hun kinderen niet betalen. En dat vind ik, en de meeste mensen denk ik ook, want ik heb het net ook gehoord tijdens deze les.

Dus ik vind dat de burgemeester een wet moet maken over sport en over de activiteiten op school en buiten in grote parken. En dat de contributie minder moet worden voor de mensen die het niet kunnen betalen, want we moeten ook rekening houden met hen, want zij zijn ook gewoon mensen. En als ouder wil je ook dat je kind kan doen wat hij leuk vindt en wat hij later als een droombaan wil hebben.

Want volgens mij hebben de meeste jongens een droombaan, zoals profvoetballer, basketballer, tennisspeler of hockeyspeler enzovoort. En meisjes: danseres, voetballer, basketballer enzovoort.

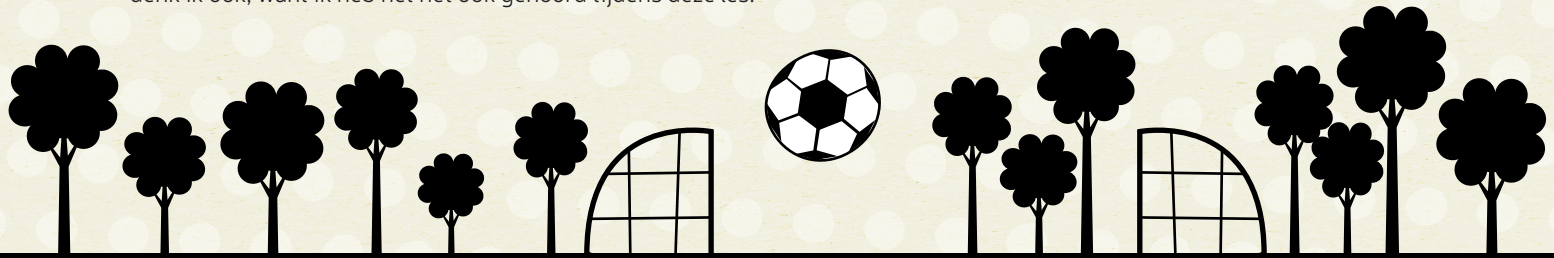

Sandro Da Silva Ferreira ~ 14 jaar

Dat wil ik voor mijn kinderen

Rotterdam, de multiculturele stad.
Overal zie je verschillende mensen, daar ben ik trots op.
Je leert elkaars cultuur en geloof kennen, want iedereen is anders.
De een is rustig, de ander druk.

Maar dat is niet erg, want iedereen is gelijk. Er zijn vooral allochtonen, dat vind ik het leukste, want zelf ben ik ook een allochtoon en daardoor voel ik me juist thuis.

Maar aan de andere kant is het daardoor 'gevaarlijker'. Rotterdam heeft meerdere probleemwijken. Maar het lijkt erger dan het is. Het maakt de stad drukker en daardoor is het nooit saai. Elke dag gebeurt er wel wat. Zoveel herinneringen die ik hier heb. Allemaal hebben ze een bijzonder plekje in mijn hart. Het zijn mijn jeugdherinneringen die gegraveerd zijn in mijn hart. Herinneringen die ik nooit vergeet.

En dat is de reden dat ik het liefst mijn kinderen ook hier zie opgroeien. Dat ik hen later op dezelfde plek zie spelen waar ik elke dag speelde. Want tegenwoordig zie je kinderen alleen achter hun iPad of telefoon. Maar in Rotterdam is het anders. Het is hier zo leuk dat de kinderen hier vanzelf naar buiten komen. En dat wil ik voor mijn kinderen, dat ze ook een jeugd krijgen met leuke herinneringen. Dat kan in Rotterdam.

Maar toch vergeten we één ding. Het belangrijkste: het verleden. We kijken naar de toekomst en vergeten het verleden. Terwijl zonder het verleden we hier nu niet stonden. Het verleden heeft ons gemaakt tot wat we nu zijn; van ingestorte gebouwen naar een mooie, moderne stad. De mooiste stad van Nederland. Mijn Rotterdam!

Madina Sheikh ~ 14 jaar

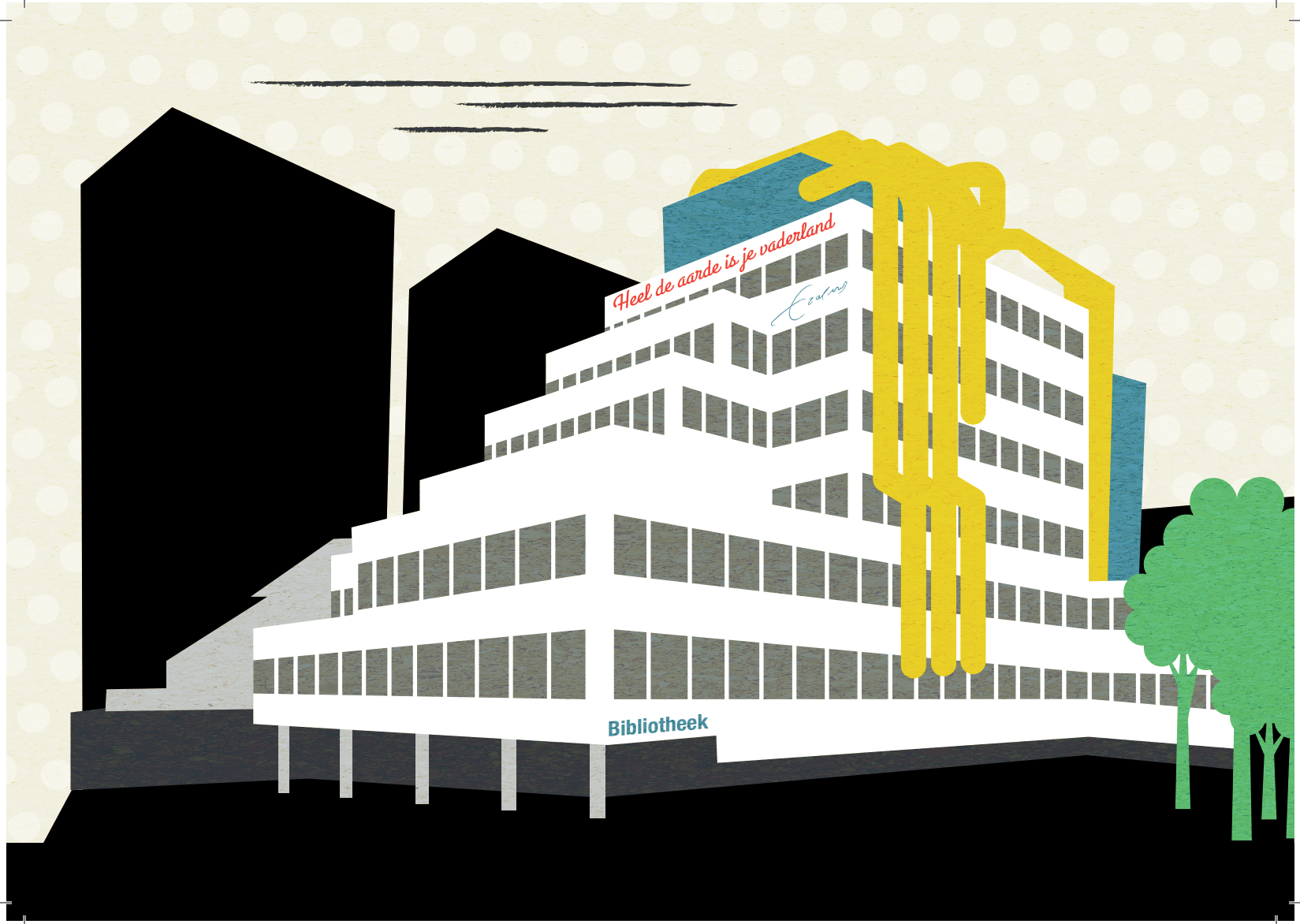
Heel de aarde is je vaderland
Bibliotheek

De hele wereld is mijn vaderland

**Rotterdam is een stad vol met hoop, dromen en ideeën.
Iedereen kan hier zijn mening uiten en hoeft niet bang te zijn voor nare gevolgen.
Hoe is deze stad anders zo snel opgebouwd na het bombardement?**

Erasmus is de man die hiervoor heeft gezorgd. Hij stimuleerde denken met je ratio en een eigen mening vormen. Je kon hem destijds (en nu nog steeds) een filosoof noemen. Hij maakte satire in zijn boek 'Lof der zotheid' om zo de kerk te vernederen en mensen te stimuleren om zelf te denken. Voor zijn tijd gebeurde dit echter niet, terwijl dit juist een van de elementen was waardoor Rotterdam zo groot werd.

Ik wil dat wij met zo'n manier van denken doorgaan en verbeteren. Denken is de basis van dit alles. Bijvoorbeeld: je mening of wanneer je snel een keuze moet maken bij een sport. Zijn filosofie is ook heel belangrijk voor het onderwijs en of het onderwijs goed is of niet bepaalt de toekomst van dit land.

Een grote reden waarom ik Erasmus als mijn onderwerp heb gekozen is omdat ik het onderwijs héél belangrijk vind. Ik vind ook dat voor jezelf denken en een mening kunnen vormen héél belangrijk voor je is, omdat dat juist laat zien wie je bent en hoe je bent.

Kortom, voor jezelf kunnen denken en een mening kunnen vormen is belangrijk voor je identiteit, toekomst en groei. Dit deden we in Rotterdam, dit doen we nog steeds en hopelijk blijven we het ook doen.

Gazi Özdemir ~ 15 jaar

Schaamteloos

**De meeste mensen met een hond kennen het wel.
Je gaat je hond uitlaten en het dier begint te poepen...**

Aangezien je belasting betaalt hoef je op bepaalde plekken de poep niet op te ruimen. Als je hond op de stoep of het fietspad poept is het een ander verhaal. Je besluit sociaal te doen en je pakt een zakje. Dan raap je die vieze, natte warme drol op en gooit hem in de prullenbak.

Je loopt daarna verder. Tien minuten later zie je een politieagent met politiepaard. Dan gebeurt het! Het paard tilt z'n staart omhoog en... tien kilo aan grote brokken stinkende paardenpoep valt naar beneden. Nadat het paard klaar is met zijn behoefte stappen zij en de agent schaamteloos door.

Dus paardenbezitters: neem gewoon een vuilniszak mee en ruim die poep op!

Aisia Martins Gonçalves ~ 17 jaar

Net als in de peuterspeelzaal

**Rotterdam heeft 174 nationaliteiten.
Toen ik op de peuterspeelzaal zat, had ik nog geen idee
van de verschillende culturen en speelde ik met iedereen.**

Ik vind dat de mensen in Rotterdam goed met elkaar kunnen omgaan en dat ze elkaar niet discrimineren om hun afkomst of huidskleur.

Als er bijvoorbeeld een feest in het park is, zie je meestal mensen met andere nationaliteiten. Het mooie is dan dat al die nationaliteiten met elkaar kunnen zijn en met elkaar er een leuk feest van kunnen maken.

Ik vind het mooi dat Rotterdam zo is en dat iedereen, net zoals in de peuterspeelzaal, met elkaar omgaat. Ik denk dat Rotterdam een goed voorbeeld is voor de hele wereld.

Merel van Elzakker ~ 15 jaar

Een echte Rotterdammer

**Rotterdam is de stad waar ik geboren en getogen ben.
Toen m'n ouders scheidden verhuisde ik met mijn moeder naar Barendrecht.
Maar Rotterdam zal toch altijd mijn stad blijven.**

Ik groeide op in de Afrikaanderwijk, een wijk die bekendstaat als een achterstandswijk. Veel allochtonen, criminaliteit en de markt. Daar staat de wijk bekend om. Ondanks het negatieve beeld ben ik toch blij dat ik hier vandaan kom. Het heeft mij gemaakt tot wie ik nu ben.

Mijn vader werkt in de haven en mijn moeder is een maatschappelijk werkster. Dat is toch wel werk wat Rotterdam kenmerkt. Het is werk om iets op te bouwen. Mijn vader kwam als jongeman naar Nederland. Hij heeft zich nooit echt thuis gevoeld hier. Maar toch is hij een echte Rotterdammer, zonder dat hij het echt beseft.

Het maakt niet uit of je twee jaar of twintig jaar in Rotterdam woont. Zodra je er een stap zet, ben je een echte Rotterdammer.

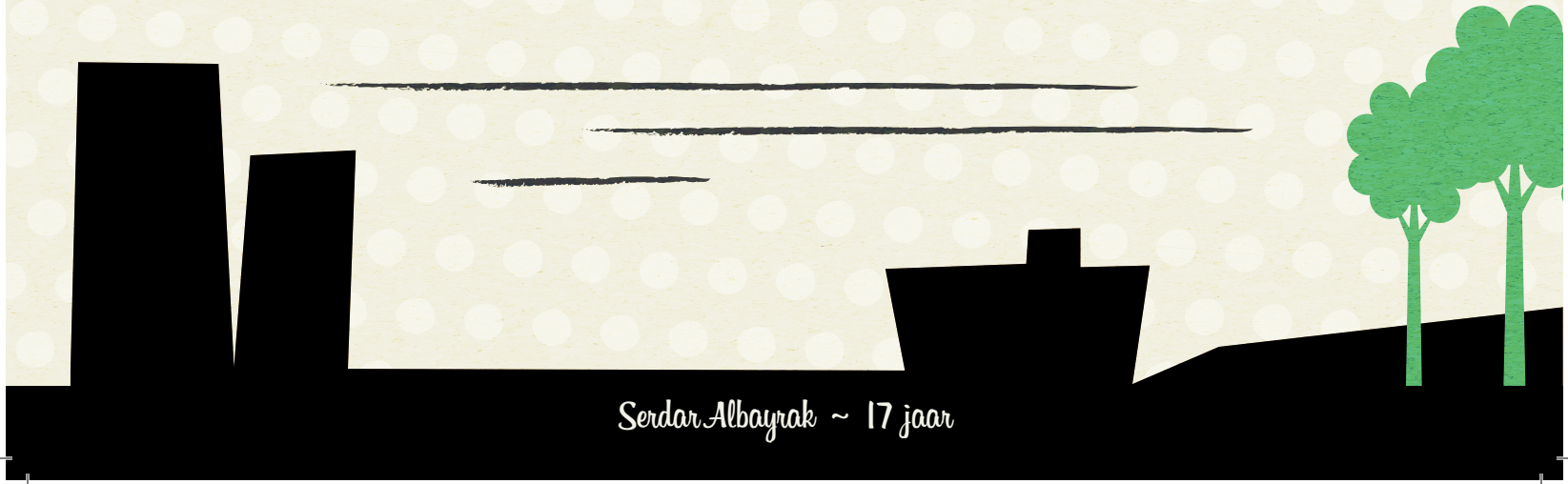

Serdar Albayrak ~ 17 jaar

De nekslag

Er moet wat gebeuren met het online shopgedrag van de meeste mensen tegenwoordig. Laatst is de winkelketen V&D failliet gegaan, mede veroorzaakt door de online winkels die de markt overnemen. Perry Sport ging ook ten onder door de enorme concurrentie van webshops.

Het gemak van webshops is niet te ontkennen. Ook ik vind het gemakkelijk om 's avonds te surfen op mijn tablet, het een en ander aan te klikken. De volgende dag wordt het bestelde keurig thuisbezorgd. Maar het moment is nu gekomen om verder te kijken dan gemak alleen.

De Beurstraverse is nu een onderdeel van het centrum van Rotterdam met een enorme diversiteit aan winkels. Niet alleen zijn er veel en verschillende winkels, ook het publiek is zeer uiteenlopend. Vanuit de hele regio komen mensen de sfeer proeven van dit unieke winkelgebied.

Voor mij is het ook altijd een uitje om te gaan shoppen in Rotterdam. De gezellige sfeer die er heerst, de leuke winkels en de vele bijzondere eetgelegenheden. De Markthal die sinds recent de publiekstrekker is van Rotterdam is naar mijn mening een meesterzet, omdat het werkt als een magneet.

Onherroepelijk gaat het mis als het online shoppen zo in populariteit blijft groeien. Langzaam zullen de winkelpanden leeg raken en de straten met de busjes van de pakketbezorgdiensten overvol. De banen die je nu kunt vinden als etaleur, stylist of verkoper verdwijnen, iedereen wordt omgeschoold tot chauffeur. De lonen zullen dalen met alle gevolgen voor de economie. Minder loon betekent ook dat er weer minder gekocht kan worden. De leegstand in een prachtige stad als Rotterdam wordt gruwelijk. Rotterdam als spookstad, terwijl Rotterdam net de wederopbouw viert.

Dit mogen en kunnen we niet laten gebeuren. Online shoppen mag, maar alleen als een ieder minimaal hetzelfde bedrag besteedt in de echte winkels. Online shoppen mag, maar alleen als iedereen de moeite neemt om regelmatig echt te winkelen in de winkelstraten van Rotterdam. Online shoppen staat nog altijd niet in verhouding tot het plezier dat je kunt beleven aan het echte winkelen. Maak van winkelen weer een uitje en zorg dat Rotterdam de wereldstad blijft met een prachtige Markthal, prachtig winkelgebied en de naam Koopgoot als geuzennaam.

Famke Kooreman ~ 16 jaar

174

174 verschillende ‘nationaliteiten’
174 verschillende ‘soorten’
174 verschillende ‘rassen’

Zoveel verschillende meningen.
Verschillende meningen van verschillende mensen.
Verschillende mensen met verschillende ‘kleuren’.

Maar allemaal met hetzelfde rode hart.
Allemaal met hetzelfde doel.
Gelukkig zijn, liefde kennen en vriendschap hebben.

Rotterdam hoort de stad van de acceptatie te zijn.
Een stad waar iedereen vrij hoort te zijn.
Ik wil naar de stad.
Waar mensen alleen kijken naar het hart.

Daar waar liefde en vriendschap voorop staat.
Daar waar geluk voor iedereen het streven is.
Kijk niet naar de huid, maar naar de ogen.
Daar waar de ziel verstopt zit.

Danique Lindsen ~ 16 jaar

Samen maken we Rotterdam een wereldstad

Ik ben Vicky en ik ben niet geboren in Rotterdam, maar ik ben wel opgegroeid in Rotterdam. Rotterdam is al perfect, maar we kunnen er samen een echte wereldstad van maken.

Met de op een na grootste haven van de wereld, de indrukwekkende kubuswoningen, de Euromast, de Erasmusbrug en het stadhuis.

De gebouwen zijn mooi en de mensen ook, maar er is nog één ding wat voor mij ontbreekt. En dat is de gezondheidszorg die er voor de mensen is, niet alleen oudere maar ook jonge kinderen die in ontwikkeling zijn hebben zorg nodig. En dat wordt naar mijn gevoel een beetje over het hoofd gezien.

Zoals dat er weinig vrijwilligers zijn die een beetje gezelligheid aan ouderen geven, in bijvoorbeeld het bejaardentehuis. Mensen die alleen zijn en de hele dag voor zich uit aan het staren zijn. Die mensen zijn dan wel oud, maar zij moeten ook nog een wat plezier hebben...

Er is wel thuiszorg voor mensen die niet in een bejaardentehuis willen zitten, zoals organisaties doen zoals Aafje, en dat zijn ook meestal mensen die het vrijwillig willen doen.

In een ziekenhuis was het een keer bij mij gebeurd dat ik heel lang zat te wachten op een arts die het gips om mijn arm kwam doen. Van dat soort dingen vind ik dat het wel wat beter kan. Jonge kinderen hebben ook zorg nodig. Stel dat ze ziek zijn en dan is er een arts die sommige dingen heel snel gaat afraffelen en alles snel snel snel doet.

En dat er ook gewoon wat artsen zijn die zeggen: “Hé! Ik wil best wel mensen helpen die weinig geld hebben en die gewond zijn. Dat ik dat lekker gratis doe want er is voor iedereen uiteindelijk zorg nodig.”

Samen maken we van Rotterdam een echte wereldstad.

Vicky van de Geer ~ 13 jaar

Multiculti teveel

Mensen, jullie leven in een klein doosje!

Ik snap niet hoe dit kan: honderden jaren geleden maakten we ons niet druk om de Portugese Joden of Duitse oorlogsvluchtelingen. Waarom nu wel dan? Meer drukte, meer op elkaar leven? Mensen, raak open! Wij hebben zelf voor deze zooi gezorgd, het beste wat je dan kunt doen is accepteren. Maar nu hoor ik het al in m'n hoofd: Die mensen passen zich niet aan. Ik vind juist dat we samen onder een cultuur moeten leven, ieder met een eigen achtergrond, want daarmee voegen we juist wat toe aan de samenleving.

In Rotterdam weigeren de mensen een AZC. Ik heb een dubbele mening: asielzoekers zoeken een permanent verblijf in een land, waarom noemen we het niet een gastverblijf? En dat ze dan later helpen het land weer op te bouwen en hen een nieuw bestaan geven. Net zoals toen de Belgen hier kwamen tijdens de Eerste Wereldoorlog. Maar de mensen raken bang door de aanslagen op 13 november 2015 en 22 maart 2016 in Parijs en in België. Niet om de aanslagen, maar omdat we hen accepteren als cultuur en er dus mee kunnen leven. De islam is niet slecht, alleen de radicalen, maar die heeft het christendom ook.

Mijn droom voor de stad is dat we uit dat doosje stappen en een echte multiculturele stad worden die voor iedere achtergrond begrip toont. Niet alleen een voorbeeld voor Nederland, maar voor de hele wereld.

Lars Fintelman ~ 15 jaar

Mijn droomstad Rotterdam

Waar word ik blij van in Rotterdam...
Er wordt veel gedaan aan onderwijs.

Toen ik verhuisde van Valkenswaard vanwege familieomstandigheden en naar Rotterdam verhuisde, dacht ik dat het moeilijk zou zijn om een goede school te vinden, omdat ik naar het speciaal onderwijs moest door mijn dyslexie en mijn woedeproblemen. Maar dat was in no time geregeld.

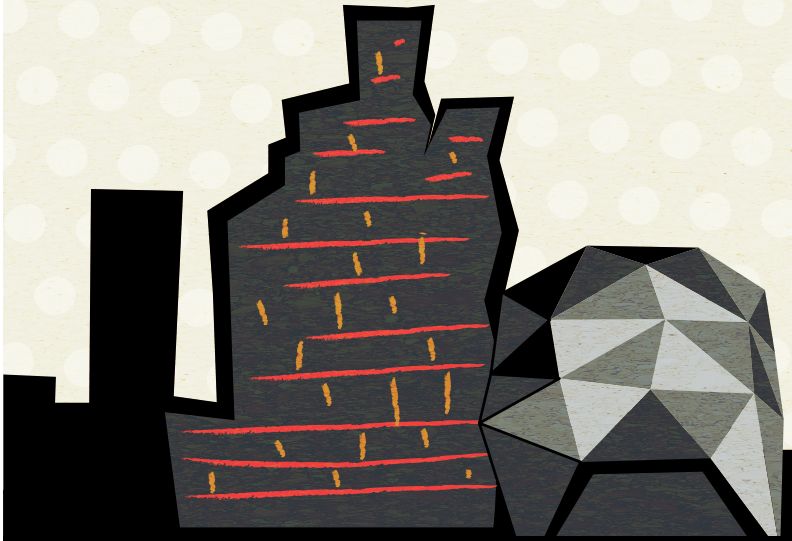

Ik vond een leuke school voor kinderen die wat meer hulp nodig hebben, en maakte ook snel vrienden. Een paar jaar later ging ik naar de middelbare school voor normale kinderen, omdat ik niet anders behandeld wilde worden. Ik heb het hier erg naar m'n zin. Ik ben trots op Rotterdam; dat er alles aan wordt gedaan om kinderen goed onderwijs te bieden, waar je ook vandaan komt.
Wat ik wens voor Rotterdam...

Ik hoop dat er een betere verdeling komt tussen arm en rijk, dat iedereen een dak boven zijn hoofd heeft, genoeg te eten en een plek om te slapen. Er zijn genoeg mensen die op straat wonen omdat ze geen huis kunnen betalen. Omdat ze op straat leven, is er bijna geen kans om werk te krijgen en als ze het krijgen is het vaak minder dan het minimumloon.

Ik wil graag dat de natuur minder wordt beschadigd. Door alle huizen die er worden gebouwd en alle auto's die rondrijden houdt de aarde het niet lang vol. En ik vind dit een generatie die door moet gaat met verbeteringen maken waardoor het allemaal beter wordt.

Dimitri Georgiadis ~ 14 jaar

Beste meneer de burgemeester,

Rotterdam moet leuker worden.
Rotterdam is van zichzelf al leuk. Er kunnen wat veranderingen plaatsvinden, dus ik heb een paar punten verzonnen die u eventueel zou kunnen veranderen.

1. De metro's zijn best wel saai, omdat er niks spannends of nieuws aan is, dus de metro's moeten vervangen worden door achtbanen. Ik vind wel dat de normale metro's nog gewoon moeten blijven rijden, namelijk voor de mensen die niet in een achtbaan durven. Ik wil de metro's vervangen voor achtbanen, omdat het gewoon leuk is als de kinderen van Rotterdam naar school kunnen in een achtbaan.

2. De straten zijn saai, omdat je er alleen maar kan lopen, je hebt geen andere keus dan lopen. Dat wil ik ook veranderen en daarom is punt 2: straten vervangen door trampolines en/of springkussens. De normale straat wil ik wel gewoon behouden. Het moet een straat vol trampolines worden, want het is beter dan het saaie lopen, omdat dat zwaar en niet leuk is. Het kan ook gewoon leuk zijn om te springen en snel te gaan door de lucht.

3. Bijna iedere dag regent het waardoor je niet naar buiten kan. Dus zou het niet leuk zijn als het snoep regent? Dat kan je doen door een glazen koepel om Rotterdam te bouwen. Die koepel is high-tech waardoor je zelf het weer kunt bepalen. Dan kan je een app maken waar je over het huidige weer kan stemmen, zo is iedereen tevreden. Dan kan je op een functie stemmen, die functie laat het snoepjes regenen. En dan zullen er iedere dag zon en snoepjes zijn; het ideale weer voor alle snoepliefhebbers en mensen die graag in de zon zitten.

4. En natuurlijk mag natuur niet ontbreken. Dus u kunt gasauto's vervangen door auto's op stroom. En dan zet u meer bomen neer en dan wordt Rotterdam de meest frisse stad van de hele wereld.

Dit zou Rotterdam echt super maken.
Alvast bedankt.

Lars Kuijpers ~ 12 jaar

Een plaats om jezelf te zijn

**Waarom ik altijd? Weer uitgescholden! Omdat ik zwart ben?
Arghh! Sleutels vergeten, ook dat nog!
Ik laat me uitgeput neerzakken tegen de voordeur van ons huis.**

Er lopen mensen langs, blanke mensen. Ze kijken me raar aan, maar het kan me allemaal niks meer schelen. De tranen rollen over mijn wangen. Ik ben het zat, er zou meer respect moeten zijn voor de medemens! Niemand vraagt aan mij of ze me kunnen helpen, iedereen loopt raar kijkend langs mij. Veel mensen zien discriminatie en doen er niks aan.

Ik besluit een stukje te gaan lopen. Wow, een kunstwerk op een grote loods. Ik hoor stemmen in de loods, stap de hoek om en zie een soort schuifdeur. Ik sluip er gespannen naartoe en kijk om het hoekje. Een stuk of drie mensen staan aan een houten bar. Er zijn een paar jongeren die bij wat banken hangen. Ook zijn er in een hoek meiden bezig met graffiti. Wow, ze zijn echt fantastisch! Ik klop op de schuifdeur en een jongen aan de bar kijkt in mijn richting. Hij zegt gastvrij: "Hoi, kom binnen. Iedereen is hier welkom!" De jongen ziet er Marokkaans uit, ook is er een bleek meisje en nog wat andere mensen. De jongen en het meisje vallen me meteen op, want ze dragen witte T-shirts met allerlei kleuren poeder erop.

Het meisje stelt zich voor, ze heet Lara. Zij is de oprichter van deze 'club', omdat ze tegen discriminatie is. Ze vraagt aan me wat ik wil doen. Ze stelt voor om te beginnen met schetsen, zodat ik later mijn schets kan uitwerken tot een mooi graffitikunstwerk. "Oké", zeg ik en we lopen naar een tafel achter in de loods waar nog zo´n drie anderen hard bezig zijn. Ze vraagt of ik wat wil drinken. Ik zeg: "Ja graag, ice tea alsjeblieft." "Oké", zegt Lara en loopt naar de bar. Ik begin met schetsen en heb meteen de smaak de pakken. Een tijdje later komt Lara terug met het drinken. "Wow, jij kan goed tekenen!" We lopen naar de graffitihoek en Lara plakt mijn tekening onder een doorzichtig doek. "Hier mag je op beginnen. De spuitbussen staan op kleur gesorteerd in die kast."

Ja, lief dagboek, dat was voor mij een groot avontuur. Nu ga ik dagelijks naar de loods. Er zijn mensen van mijn leeftijd die dezelfde hobby hebben als ik. En die tegen discriminatie zijn. Wat zou het mooi zijn als iedereen zo'n plek had om naartoe te gaan!

Beste burgemeester,

Ik zou zo graag terug willen komen naar Rotterdam, omdat ik nu in Barendrecht woon en ik me daar doodverveel. Ik woon daar nu al zes jaar en er is geen dag dat ik niet denk aan die amusante momenten in Rotterdam. Ik wil graagterug komen, alleen ik weet niet hoe.

Het is onmogelijk om een normaal huis te kopen in het centrum van Rotterdam voor gezinnen. Als gezinnen al een goed huis vinden, is dat ook nog eens super duur. Mijn ouders, mijn zus en ik zijn het liefst in het centrum van Rotterdam, daarom willen we hier graag wonen. Ik vraag u vriendelijk of u daar iets aan kan doen. Ik stel u een hoognodige vraag waar veel over gediscussieerd wordt. Vooral door de Rotterdammers zelf. Het is hun eigen stad, maar ze kunnen geen huis kopen of huren, omdat de prijzen zo belachelijk hoog zijn. Ze worden tegengehouden om in zo'n mooi centrum te wonen. Ik zou graag terug willen komen en daar heb ik uw hulp voor nodig.

Ik heb wel wat ideeën, zodat het wat gemakkelijker wordt voor gezinnen om in het centrum te gaan wonen. Zoals u weet gaat de V&D in de stad weg. Het is een suggestie om daar bijvoorbeeld nieuwe betaalbare appartementen voor gezinnen te bouwen. Het leek mij wel een goed idee om het daar te bouwen, want het is midden in de stad, heel centraal dus. Het is heel handig voor gezinnen om midden in de stad te kunnen wonen, omdat andere plaatsen heel makkelijk te bereiken zijn en er veel opties zijn voor hun kinderen qua onderwijs en naschoolse opvang. Ik hoop dat u wat heeft aan deze suggesties en het zou helemaal geweldig zijn als het plan ook echt uitgevoerd wordt. Heel erg bedankt dat u tijd heeft genomen om mijn brief te lezen.

Phylicia Borges ~ 13 jaar

De haven maakt Rotterdam

Mijn droom voor Rotterdam ligt in de haven. Ik ben nu 15 jaar. Volgend jaar ga ik naar het STC. Ik ga daar Manager Havenlogistiek doen. Dat komt omdat ik een passie en liefde voor de haven heb sinds 25 april 2010.

Toen ben ik met wat vrienden acht dagen wezen varen. Lekker op de boot, achter het stuur, met de wind door onze haren.

We moesten ook nog wat pakketjes bezorgen, want de enige volwassene aan boord was een 18-jarig meisje. Ze is postbode. Ze kreeg vrij van haar regio als zij die pakketjes daar had bezorgd.

Toen heb ik mijn roeping gevonden. Ik mocht namelijk de routes uitstippelen en organiseren. Dit is wat wij tot nu toe ieder jaar hebben gedaan. Ik wil dit als beroep hebben en daarom ga ik Manager Havenlogistiek doen. Het STC is de enige school in Zuid-Holland die dat geeft. Als ik in 2021 mijn diploma haal wil ik in de nummer 1 haven ter wereld werken.

Tegelijkertijd wil ik in Rotterdam blijven wonen, want Rotterdam is voor mij de gezelligste en gruwelijkste stad ter wereld. De festivals, de cafeetjes en de gekste *rave party's*. Deze worden allemaal gehouden bij de Rotterdamse havens. Als Rotterdam haar nummer 1 plaats van de haven verliest, dan is Rotterdam niet langer Rotterdam. Rotterdam is dan net een KFC zonder kip. Daarom moeten we de Rotterdamse haven blijven uitbreiden en upgraden, zodat we steeds één of twee stappen voor blijven op onze concurrentie. De haven is Rotterdam.

Mijn droom voor Rotterdam: licht in de haven.

Karim Slegtenhorst ~ 15 jaar

Een wereld vol vrede

Als er iets is dat ik zou willen zien in deze grote drukke stad, zou ik dat in maar één woord uitdrukken: vrede.

Steeds weer een negatief nieuwsbericht over een gevecht, overval, ontvoering of zelfs een moord. Ik snap het wel, al die problemen in de wereld, alleen de manier van oplossen raakt mij toch wel.

Mijn moeder zei mij al sinds dat ik klein was: "Het mes snijdt aan twee kanten." In het begin begreep ik dit nog niet en kwam ik altijd met argumenten om aan te tonen dat wat ze zei niet klopte. Naarmate ik ouder werd besefte ik dat mijn moeder gelijk had. Als iemand bijvoorbeeld mijn telefoon had laten vallen, was het zijn of haar schuld geweest, maar het zou indirect ook mijn eigen fout zijn. Als ik mijn telefoon nooit had gegeven, was dit nooit gebeurd. En zo is de wereld, anderen de schuld geven, zonder eerst de schuld bij jezelf te leggen. Handelen zonder eerst na te denken over de gevolgen.

Maar, een probleem ontstaat niet altijd door degene die het conflict start. Als iemand een ander zonder reden kwetst, wordt de schuld gelijk gelegd bij de persoon die de ander kwetste. Maar als diegene zijn of haar verdriet nou afreageerde op de ander omdat hij of zij zelf zo behandeld is, wat dan? Wat wordt er nou wel en niet getolereerd?

Waarom zou een volwassene wel een kind mogen kwetsen alleen omdat hij of zij ouder is? Deze ongelijke behandelingen zetten mij aan het denken.

Nu zal je wel denken: dat kind doet nooit iets fout. Maar dat is totaal niet het geval. Ik vind alleen dat er nagedacht moet worden voordat er gehandeld wordt. Er moet begrepen worden welk gevoel een ander kan krijgen door bepaald gedrag. En dan moet er niet raar op worden gekeken als er een sanctie op staat. Ik denk dat als er in Rotterdam begonnen wordt, er meerdere steden zullen volgen. En uiteindelijk zal misschien de hele wereld in vrede leven. Dat zou misschien betekenen dat ik nooit ruzie zou hebben met mijn broertjes of zusjes. Nee, dat niet natuurlijk. Het zou wel fijn zijn als anderen begrepen worden en gelijk worden behandeld ongeacht ras, financiële toestand of iets anders, dat verschilt per mens. En onthoud: een klein begin is het halve werk. Dus loopt er een keer een vrouw op leeftijd met moeite, help haar dan oversteken.

Sta niet stil en voer actie. Zorg samen voor een wereld vol vrede.

Shermilady Dorothea ~ 14 jaar

De evolutie van universiteiten

Ik ben Monib Ali Manan (14). Ik ben geboren in Rotterdam, ik zit op OSG Hugo de Groot. Mijn onderwerp gaat over universiteiten.

Ik heb dit onderwerp gekozen omdat ik zelf een universiteit wil doen.

Ik vind dat er meer universiteiten in Rotterdam moeten komen, omdat het beter is voor de economie en burgers. Ik vind ook dat de studie erg duur is geworden, waardoor er veel leningen worden genomen door studenten.

Een studie kan erg stressvol zijn. Als je eenmaal klaar bent met je studie moet je gelijk je leningen terugbetalen. En de mensen met ambitie worden tegengehouden omdat ze niet genoeg geld hebben.

Ik hoop dat u erover na gaat denken.

Monib Ali Manan ~ 14 jaar

Muziek is de liefde van de stad

Mijn droom voor Rotterdam is dat er meer mogelijkheden komen om muziek te maken. Muziek zorgt ervoor dat mensen bij elkaar komen om plezier te hebben, droevige mensen of mensen die wat down zijn weer wat blijer worden.

Muziek kan namelijk iemands diepste emoties raken en diegene weer wat 'happiness' geven. Dus mijn droom voor Rotterdam is bijvoorbeeld meer muziekscholen, zodat meer mensen die van muziek houden door middel van muziek zichzelf en anderen wat happiness kunnen geven en mensen bij elkaar kunnen brengen.

Voordat ik zelf met muziek bezig was, was ik iemand die niet echt veel praatte en niet voor zichzelf opkwam. Ik luisterde vaak naar muziek omdat het me kalm maakte als ik boos was, rustig als ik verdrietig was en blij als ik me alleen voelde. Dus toen ik m'n gitaar kreeg kon ik met mijn eigen muziek, mijn eigen liedjes en teksten, mensen hun emoties raken. Als ik door middel van muziek mensen emotioneel/blij kan maken voel ik me ook beter over mijzelf. En dat gevoel krijg ik dan als ik speel of zelf aan een liedje bezig ben.

Ik zou er ook voor willen zorgen dat kinderen die niet naar muziekles kunnen, of die er geen geld voor hebben, ook naar muziekles kunnen. Dat ook voor die kinderen muziekles een normale zaak wordt. Vroeger was het namelijk zo dat kinderen op school standaard muziekles kregen en daar konden ze zich helemaal uitleven. Maar jammer genoeg is dit door alle bezuiniging niet meer zo. Ik vind dat kinderen in Rotterdam zich met muziek moeten kunnen uitbreiden en zichzelf kunnen verbeteren.

Mijn droom voor Rotterdam is muziek. Ik wil dat mensen door muziek geïnspireerd kunnen worden om hun eigen dromen te volgen en met andere mensen samen te zijn. Dat is waar Rotterdam om gaat: de liefde van de stad van het samen zijn. En wat ik dus gewoon voor deze stad wil, is dat muziek deze liefde weer laat opbloeien.

Jevan Sanches ~ 14 jaar

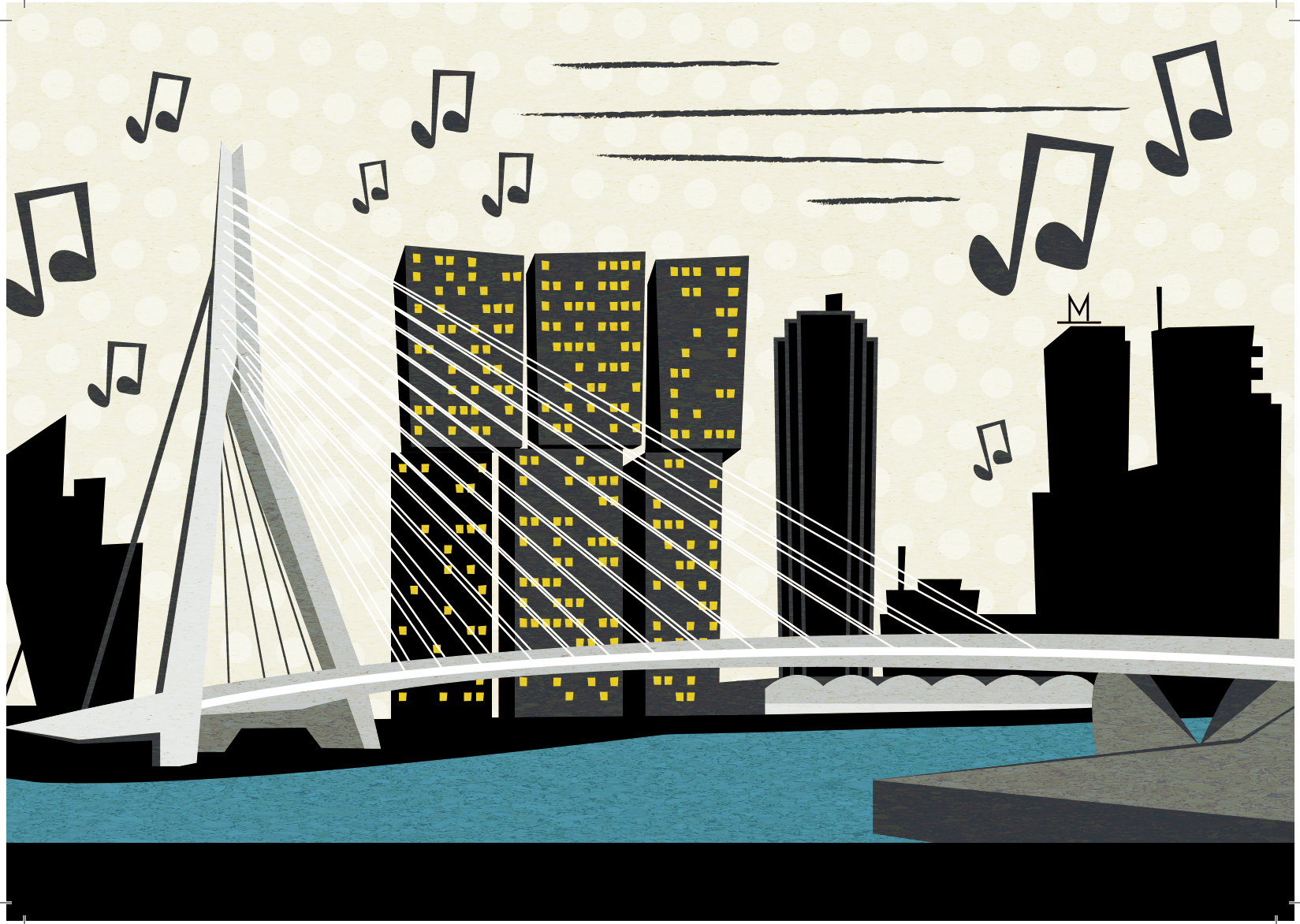

Rotterdam, stop met groeien!

Rotterdam moet stoppen met groeien, want het gaat 'echte' Rotterdammers de kop kosten. Al die nieuwe projecten, zoals de Markthal en een derde stadsbrug zijn hier de reden van.

Wanneer je als Rotterdammer met een normaal inkomen de Markthal inloopt, kan je net zo goed de snelste uitgang naar buiten nemen, want iets betaalbaars zit er hier niet in.

In grote steden, zoals Londen en Parijs is dit ook al aan de orde. Wil je hier in het centrum wonen, dan moet je portemonnee wel uit elkaar ploffen, want hier is een huis kopen in het centrum onbetaalbaar. Dat komt allemaal door het grenzeloos groeien van de stad. Voor je het weet draait het alleen maar om de economie en wordt er geen rekening meer gehouden met jou als geboren inwoner.

Ik weet dat veel mensen het niet met mij eens zijn, omdat het groeien van Rotterdam, en dus het groeien van de economie, volgens hen goed is voor Nederland. Maar waarom moet uitgerekend Rotterdam groeien? Er zijn nog veel meer steden hier in Nederland, zoals Amsterdam.

Dus lieve burgemeester, laat u niet verleiden door het grote geld, maar denk aan de kleine Rotterdammer, zodat ik (nu 15 jaar, dus nog klein) over tien jaar ook prachtig kan wonen in het hartje van de prachtige stad die Rotterdam heet.

Hannah Vervoordeldonk ~ 15 jaar

Cultuurdag

Zelf woon ik niet in Rotterdam, maar ik kom wel bijna elke dag in de stad om naar school te gaan. Ik vind het een ontzettende leuke stad.

Wat ik wel merk is dat mensen (over het algemeen veel Nederlanders) graag hun eigen ding blijven doen en liever niet buiten hun comfortzone gaan. Zelf heb ik dat ook best wel, maar niet als het over cultuur en kunst gaat. Dat vind ik namelijk een heel interessant onderwerp, en ik wil ook graag steeds meer over andere culturen leren.

Het lijkt mij heel tof om een dag te organiseren waar je alle culturen bij elkaar hebt. En ook waar je in elke cultuur een kijkje kan nemen. Ik vind tradities en kunst heel belangrijk in die dag, maar ook verschillende verhalen van mensen. Mensen die oorlog hebben meegemaakt, maar ook bijvoorbeeld mensen die moesten vluchten uit hun land, omdat vluchten en vluchtelingen nu een hele belangrijke rol spelen in Europa.

Het lijkt me het beste om dat in een park te doen, bijvoorbeeld het Museumpark. Iedereen kan gewoon naar het festival gaan. En er zijn ook genoeg leuke dingen om te doen, bijvoorbeeld een vrijmarkt met kraampjes voor eten, kleding of andere spullen van verschillende culturen. Maar ook mensen die over hun cultuur iets willen vertellen of mensen die iets hebben meegemaakt. Ook voor mensen die geen geloof hebben is het heel leuk, omdat je nieuwe mensen leert kennen en misschien hoor je wel verhalen die je nog nooit hebt gehoord.

Mijn doel van de cultuurdag is helemaal niet dat mensen een andere cultuur gaan hebben, maar dat mensen andere culturen meer gaan respecteren. Want respect en elkaar goed kennen is het allerbelangrijkste in zo´n grote stad als Rotterdam.

Luna Viset ~ 12 jaar

Racistdam

Ik ben Gülsuna Kaya, ik woon in Rotterdam-Zuid en ik ben tegen racisme.

Waarom zijn mensen racistisch? Omdat iemand een donkerdere huidskleur heeft? Of omdat iemand een hoofddoek draagt?! We zijn toch allemaal mensen, we leven toch allemaal in dezelfde wereld. Ik adem toch ook!

Mensen kijken me aan alsof ik iets raars heb. De meeste zijn bang voor me of kijken me vies aan. Eén keer werd er heel hard geschreeuwd naar mij en mijn moeder, omdat we in de foute rij stonden. Dat heb ik nog nooit meegemaakt of gezien bij iemand die geen hoofddoek draagt. Raar hè?

Die mensen die racistisch zijn hebben volgens hen altijd gelijk. Dacht het niet. Ik hoop dat het gaat veranderen. We kunnen allemaal toch samen leven?

Gülsuna Kaya ~ 14 jaar

Kindertijd

In Rotterdam moeten direct speciale shoptijden voor kinderen komen.

Het is 14.45 uur en de medewerker roept om: “Dames en heren, het is bijna kindertijd. Willen alle volwassenen zorgen dat ze om 15.00 weg zijn? Dank u wel.” Dan is het 15.00 uur. De kinderen komen naar binnen en er zijn gewoon geen volwassenen. Behalve de medewerkers en verkopers.

Er zijn geen volwassenen die net hebben gerookt en dan dicht op je komen staan. Geen volwassenen meer die je wegduwen omdat je maar een onderkruipsel bent. Geen volwassenen meer die denken dat je nog niet oud genoeg bent om zelf te gaan shoppen. Geen volwassenen meer die voor in de rij kruipen. Geen volwassenen. Alleen nog maar kinderen. Kinderen tussen de 8 en de 18. De kinderen die oud genoeg zijn om zelf te gaan shoppen. En kinderen die nog net even kind zijn. Een uurtje voor alleen die kinderen.

Vaak als ik in de stad aan het winkelen ben, word ik niet gezien. Ik ben nu 12 en al bijna 13. Ook ben ik erg klein voor mijn leeftijd. Hierdoor word ik gezien als een klein kind. Vaak als ik achter een kassa sta denken mensen dat ik bij iemand (een vader of een moeder) hoor. Als ik dan in de rij sta, gaan mensen gewoon voor mij staan. Zelf heb ik niet echt het lef om iets terug te zeggen.

Nu zal u denken, kinderen geven toch bijna geen geld uit? Zij willen alleen dat ene T-shirtje. Maar... wij kinderen zijn een belangrijke doelgroep. Wij geven veel om uiterlijk. En willen er altijd goed uitzien. Als wij met onze ouders een afspraak kunnen maken om tijdens shoptijden voor kinderen te gaan shoppen, kunnen we veel geld uitgeven.

Door alles wat ik heb gezegd zal u nu misschien begrijpen dat ik graag shoptijden voor kinderen zou willen.

Ezra Mol ~ 12 jaar

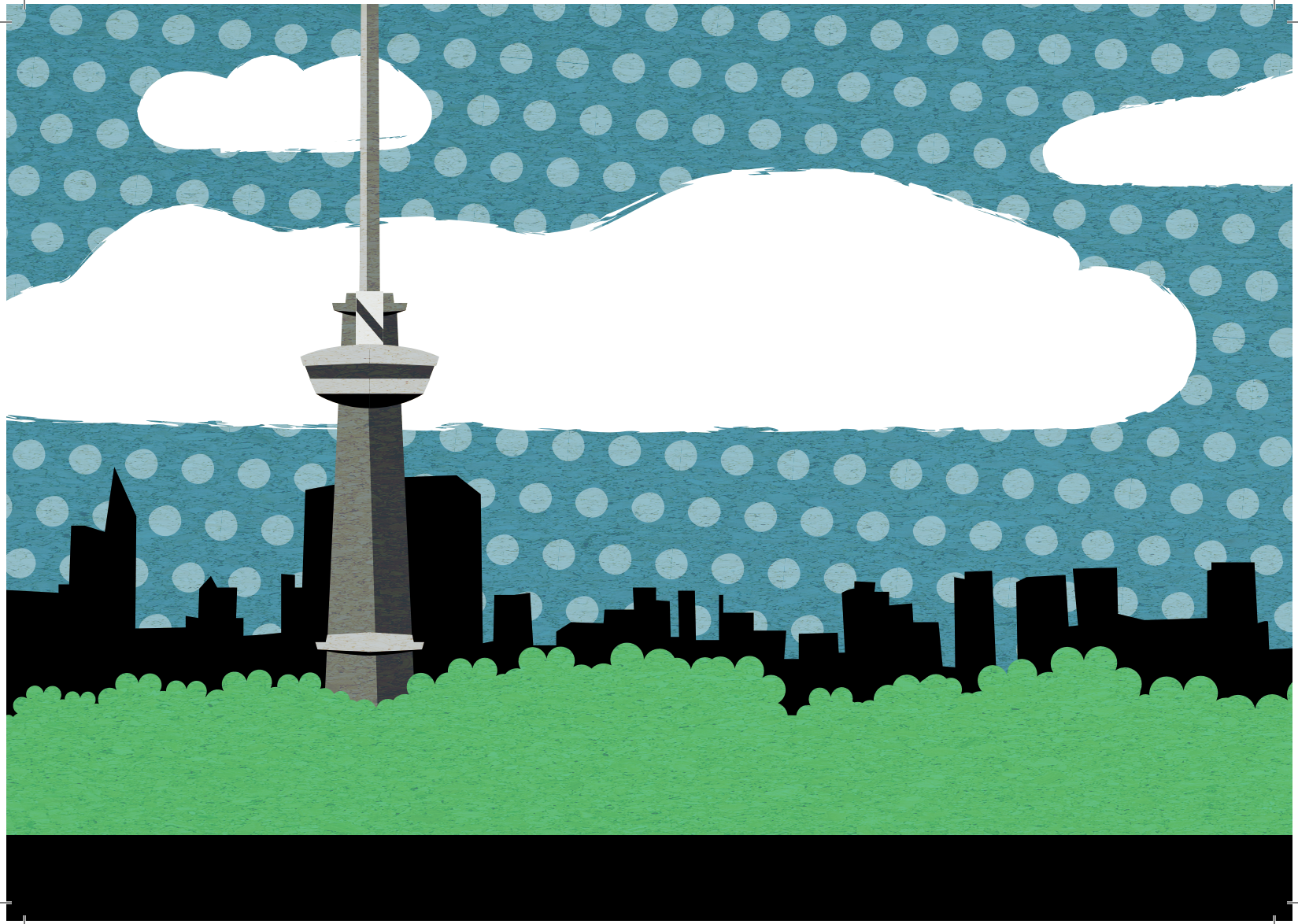

Epiloog

Dit jaar herdenkt en viert Rotterdam. We vieren wat er van de stad is geworden en hoe de stad er nu voor staat. Tegelijk leven we in een tijd waarin vrede en veiligheid niet vanzelfsprekend zijn. Juist in zo'n tijd is het belangrijk te blijven dromen over een ideale wereld en een ideale stad. Rotterdam is tenslotte de wereld in het klein.

Onder het motto 'The first step to a better world is imagining one' vroeg LOKAAL aan jonge Rotterdammers om hun dromen voor de stad op te schrijven. In de afgelopen maanden zijn zo'n driehonderd jongeren die uitdaging aangegaan; met het verleden en heden in beeld keken zij naar de toekomst van de stad.

Het leverde prachtige dromen op. De meest bijzondere staan in deze bundel. Ze gaan over doorzettingsvermogen in een nieuwe tijd, over hoe het leven en de stad met elkaar verbonden zijn. Over hoop en verdriet, over schoonheid en lelijkheid, over trots op de stad en over teleurstelling. Over kauwgom op straat, muziek, asielzoekerscentra, bomen, dierentuinen, de Kentucky Fried Chicken. En hoe de stad eruit zou moeten zien.

Heel divers, net als Rotterdam.

Dit boekje is bedoeld voor iedereen die het wil lezen en geïnspireerd wil worden. Speciaal zijn de columns ook bestemd voor de Rotterdamse politiek. De wensen van de dromers, de goede bedoelingen en de kritische kanttekeningen vormen handvatten voor de agenda van de toekomst voor Rotterdam.

Tot slot nog een woord van dank. Voor allen die meedachten en meewerkten aan Rotterdam droom't. En vooral voor alle jongeren die hun droom wilden opschrijven.

Stichting Lokaal Rotterdam ~ Juni 2016